

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 36 2019, nummers 942 – 961 vrijdag 27 september 2019

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2019

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Handhaving	3
Omgevingsrecht	5
Wabo	5
Wro	7
Planschade.....	8
Natuurbescherming.....	8
Volksverzekeringen.....	9

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Bestuursrecht overig	11
Kampeerverordening	11
Wet beheer rijkswaterstaatswerken.....	12
Vreemdelingenrecht.....	12
Asiel.....	12
Richtlijnen en verordeningen	14

Handhaving

JnB2019, 942

MK ABRS, 25-09-2019, 201805550/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Haarlemmermeer.

Gemeentewet 125 lid 2, 160, 172

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:32, 5:32b

Algemene Plaatselijke Verordening 2017 (APV 2017) 2:44

HANDHAVING. APV. OPENBARE ORDE. BEVOEGDHEID. Last onder dwangsom om geen inbrekerswerktuigen te vervoeren. Het college is in dit geval bevoegd de last op te leggen. Met de opgelegde last gaat het in dit geval niet om het feitelijk herstellen van de openbare orde en ook overigens is niet gebleken van omstandigheden die maken dat de bevoegdheid louter is uitgeoefend met het oog op het feitelijk handhaven van de openbare orde.

Geen punitieve sanctie. Dat in dit soort gevallen strafrechtelijk kan worden opgetreden, maakt niet dat niet tevens een last onder dwangsom kon worden opgelegd.

[...] het college [heeft] [appellant] gelast om geen inbrekerswerktuigen te vervoeren of bij zich te hebben op een openbare plaats in de gemeente Haarlemmermeer, onder oplegging van een dwangsom [...].

[...] 3.3. In artikel 2:44 van de APV 2017 zelf, noch elders in de APV 2017, is een bestuursorgaan aangewezen dat bevoegd is een last onder dwangsom bij overtreding van deze bepaling op te leggen. Aan de orde is of, mede gelet op de onder 3.2 vermelde uitspraak, [uitspraak van 14 december 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:3342](#)] de burgemeester hiertoe exclusief bevoegd is of dat het college deze bevoegdheid kan uitoefenen met toepassing van de artikelen 125, tweede lid, en 160 van de Gemeentewet. Niet in geschil is dat het hier gaat om een openbare orde-bevoegdheid. Met de opgelegde last gaat het in dit geval evenwel niet om het feitelijk herstellen van de openbare orde ten aanzien waarvan gelet op artikel 172, eerste lid, van de Gemeentewet uitsluitend de burgemeester is belast. Hierbij is van belang dat de last onder dwangsom in dit geval is opgelegd nadat de inbrekerswerktuigen ruim drie weken eerder in beslag waren genomen en uitsluitend met het doel om herhaling van overtreding van de APV-bepaling in de toekomst te voorkomen. Ook overigens is niet gebleken van omstandigheden die maken dat de bevoegdheid louter is uitgeoefend met het oog op het feitelijk handhaven van de openbare orde, waartoe de burgemeester op grond van genoemd artikel 172, eerste lid van de Gemeentewet exclusief bevoegd is. Onder deze omstandigheden was het college bevoegd in dit geval een last onder dwangsom aan [appellant] op te leggen ter zake van de overtreding in artikel 2:44 van de APV 2017.

[...] 5.2. Uit het besluit van 4 september 2017 blijkt dat het hier om een last onder dwangsom gaat. Het college stelt zich terecht op het standpunt dat het doel van zo'n besluit is dat herhaling van een gepleegde overtreding wordt voorkomen. Indien [appellant] niet opnieuw de overtreding begaat, verbeurt hij ook geen dwangsom. De last onder dwangsom heeft niet tot doel om [appellant] leed toe te brengen, maar om herhaling van de overtreding te voorkomen. Anders dan [appellant] stelt, gaat het hier

dan ook niet om de oplegging van een bestuurlijke boete en betreft het hier geen punitieve sanctie. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 12 december 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:4039](#)) maakt de omstandigheid dat in dit soort gevallen strafrechtelijk kan worden opgetreden, niet dat niet tevens een last onder dwangsom kon worden opgelegd. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:3274](#)

JnB2019, 943

ABRS, 25-09-2019, 201805994/1/A1

algemeen bestuur van de bestuurscommissie van stadsdeel Centrum van de gemeente Amsterdam, thans: het college van burgemeester en wethouders van Amsterdam (het college).

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:32

HANDHAVING. GELIJKHEIDSBEGINSEL. Last onder dwangsom om rode buitenzonwering aan pand te verwijderen. Rijksmonument. Het gelijkheidsbeginsel vergt een consistent en doordacht bestuursbeleid over handhaving. Het veronderstelt dat het bestuur welbewust richting geeft en dus een algemene gedragslijn volgt ten aanzien van zijn optreden in rechtens vergelijkbare gevallen. Verwijzing naar ABRS 11-06-2008, [ECLI:NL:RVS:2008:BD3618](#) en 15-08-2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2701](#).

In dit geval heeft het college niet kunnen verduidelijken waarom het is overgegaan tot handhavend optreden en in het vergelijkbare geval bij het naastgelegen pand niet.

[ECLI:NL:RVS:2019:3256](#)

JnB2019, 944

Voorzieningenrechter Rechtbank Midden-Nederland, 30-08-2019 (publ. 19-09-2019), UTR 19/3050

Opiumwet 13b

Wet op de kansspelen (Wok)

Algemene Plaatselijke Verordening (APV)

HANDHAVING. APV. OPIUMWET 13b. CASH CENTER. Sluiting pand voor de duur van twaalf maanden. Door de aanwezigheid van een zogenoemd cash center is volgens verweerder sprake van een (ernstige vrees voor) verstoring van de openbare orde. Verweerder heeft voldoende gemotiveerd dat artikel 2:46 van de APV aan de sluiting ten grondslag kan worden gelegd. Omdat verweerder de sluiting op artikel 2:46 van de APV kan baseren, laat de voorzieningenrechter in het midden of verweerder ook op basis van artikel 13b, eerste lid, aanhef en onder b, van de Opiumwet bevoegd zou zijn om verzoekers pand te sluiten. Bij de vraag of en hoe hij zijn bevoegdheid uitoefent, kan verweerder wel meewegen dat in verzoekers bedrijf inkoopfacturen van goederen zijn aangetroffen die in een bepaalde combinatie hoofdzakelijk bedoeld zijn voor de (grootschalige) drugshandel.

[ECLI:NL:RBMNE:2019:4104](#)

JnB2019, 945

Voorzieningenrechter rechtbank Rotterdam, 19-09-2019 (publ. 23-09-2019), ROT 19/4503

burgemeester van de gemeente Rotterdam, verweerder.

Opiumwet 13b

HANDHAVING. OPIUMWET 13b. Sluiting bedrijfspand niet evenredig. Voldoende toezicht/controle verhuurder. Niet blijkt dat de Richtlijn voor goed verhuurderschap ook ziet op verhuur van bedrijfspanden. Dat betekent ook dat het feit dat eiser niet voldaan heeft aan de eisen die in de richtlijn worden gesteld aan het toezicht op de verhuur van woningen hem niet kan worden tegengeworpen.

[ECLI:NL:RBROT:2019:7452](https://ecli.nl/rbrot/2019/7452)

JnB2019, 946

Voorzieningenrechter Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 23-09-2019 (publ. 24-09-2019), BRE 19/4211 WET VV e.v.

burgemeester van de gemeente Waalwijk, verweerder.

Opiumwet 11, 11a, 13b

HANDHAVING. OPIUMWET 13b. VERRUIMING SLUITINGSBEVOEGDHEID. VOORBEREIDINGSHANDELINGEN. Sluiting pand voor 12 maanden. [naam verzoeker 1] is eigenaar van het perceel met opstallen aan de [adres pand] te [locatie pand]. [naam verzoeker 2] is de huurder/gebruiker van dit perceel met opstallen. Zij exploiteert op dit perceel een detailhandel in tuinkassen, tuinbouwtechniek, tuinaccessoires en aanverwante artikelen. [naam verzoeker 2] wist of had ernstige reden om te vermoeden dat de aangetroffen voorwerpen (waaronder zwarte tenten, diverse soorten ventilatoren, koolstoffilters, assimilatielampen, transformatoren, tijdschakelaars, handmatige knipmachines) bestemd waren tot het plegen van een van de in artikel 11, derde lid van de Opiumwet strafbaar gestelde feiten. Hiermee wordt in deze zaak bedoeld het telen van hennep.

[ECLI:NL:RBZWB:2019:4152](https://ecli.nl/rbzwb/2019/4152)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2019, 947

MK ABRS, 04-09-2019, 201709787/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Renkum.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12, eerste lid, aanhef en onder a, onder 2°

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II: artikel 4 aanhef en onderdeel 1

WABO. BOUWWERK. BOUWVLAK. Omgevingsvergunning voor de bouw van een verrijdbare kas. Het college heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat niet wordt gebouwd buiten het bouwvlak als de tunnelkas wordt verplaatst op de buiten het bouwvlak aanwezige palen. Daarbij is van belang dat de tunnelkas alleen tijdens de voormelde incidentele werkzaamheden wordt geplaatst op de palen en dat het college er ter zitting terecht op heeft gewezen dat in artikel 3.2.4, onder b, onder 2 van de planregels mede ten behoeve van dit bouwplan is geregeld dat overige bouwwerken, zijnde uitsluitend palen, buiten het bouwvlak zijn toegestaan met een bouwhoogte van 2 meter. Het college heeft zich dan ook terecht op het standpunt gesteld dat de tunnelkassen niet worden gebouwd buiten het bouwvlak, maar in dit geval worden gebouwd op de standplaats.

[ECLI:NL:RVS:2019:3051](#)

JnB2019, 948

ABRS, 25-09-2019, 201800120/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Franekeradeel (thans: het college van burgemeester en wethouders van Waadhoeke).

Dienstenrichtlijn 15

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 aanhef en onder a, onder 2°

WABO. DIENSTENRICHTLIJN. GEMEENTELIJK VESTIGINGSBELEID. Weigering omgevingsvergunning in afwijking van het bestemmingsplan voor het vestigen van een supermarkt in bestaande bebouwing net buiten het centrum. Het gemeentelijke vestigingsbeleid (nieuwvestiging van supermarkten is uitsluitend gewenst in of in de directe nabijheid van de Franeker binnenstad) moet worden aangemerkt als een territoriale beperking als bedoeld in artikel 15, tweede lid, onder a, van de Dienstenrichtlijn die is gericht tot dienstverrichters. Het vestigingsbeleid als zodanig is niet in strijd met artikel 15, derde lid, onder c, van de Dienstenrichtlijn. In dit geval heeft het college in redelijkheid kunnen besluiten de omgevingsvergunning niet te verlenen met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onder a, onder 2°, van de Wabo.

[ECLI:NL:RVS:2019:3269](#)

JnB2019, 949

ABRS, 25-09-2019, 201807662/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Nijmegen, appellant.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:2 lid 1

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.2 lid 1 aanhef en onder g

Algemene plaatselijke verordening Nijmegen 4.4.2 lid 1

WABO. KAPPEN. BELANGHEBBENDE. GEVOLGEN VAN ENIGE BETEKENIS.

Omgevingsvergunning voor de kap van 62 bomen. [wederpartij] woont op een afstand van ongeveer 200 m van de bomenrij. Verwijzing naar uitspraken ABRS 23-08-2017, [ECLI:NL:RVS:2017:2271](#) en 16-03-2016, [ECLI:NL:RVS:2016:737](#). Er

bestaat geen aanleiding voor het oordeel dat deze jurisprudentie niet van toepassing is op kapvergunningen. Anders dan het college betoogt, is [wederpartij] dus niet alleen belanghebbende als hij zicht heeft op de bomen en/of in de directe omgeving van de bomen woont, maar ook als de kap van de bomen gevolgen van enige betekenis heeft voor de luchtkwaliteit bij zijn woning. In dit geval is niet aannemelijk dat de kap gevolgen van enige betekenis zal hebben op de concentratie fijnstof in de lucht in de omgeving van de woning van [wederpartij].

[ECLI:NL:RVS:2019:3258](#)

JnB2019, 950

ABRS, 25-09-2019, 201808719/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.10 lid 1 aanhef en onder d **WABO. WELSTAND. ONLOSMAKELIJKE SAMENHANG. Van een gedeeltelijke verlening van de gevraagde omgevingsvergunning kan geen sprake zijn wanneer vergunning wordt gevraagd voor activiteiten die onlosmakelijk met elkaar zijn verbonden. Verwijzing naar ABRIS 06-06-2018, [ECLI:NL:RVS:2018:1841](#). De activiteiten waarvoor in dit geval vergunning is gevraagd (het bouwen van een bouwwerk, het gebruiken in strijd met het bestemmingsplan en het wijzigen van een monument) zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden. Nu vaststaat dat de vergunning voor bouwen terecht is geweigerd vanwege strijd met redelijke eisen van welstand, staat daarmee tevens vast dat de vergunning ook voor de overige activiteiten terecht is geweigerd.**

[ECLI:NL:RVS:2019:3264](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wro

JnB2019, 951

MK ABRIS, 25-09-2019, 201805680/1/R1

de raad van de gemeente Bergen, Noord-Holland, verweerder.

Besluit ruimtelijke ordening (Bro) 3.2.2, 3.2.3

BESTEMMINGSPLAN. PERSOONSGEBONDEN OVERGANGSRECHT. Vanwege haar ingrijpende aard in de eigendomspositie van een burger, komt persoonsgebonden overgangsrecht slechts in uiterste gevallen voor opnemen in het plan in aanmerking. Omdat het gebruik van de recreatiewoningen bij het opnemen van een uitsterfregeling nog lange tijd kan voortbestaan en een uitsterfregeling in dit geval dus geen uitkomst biedt, heeft de raad in dit geval in redelijkheid een persoonsgebonden overgangsrecht voor de woningen van [appellant sub 2] en [appellanten sub 1] kunnen opnemen.

[ECLI:NL:RVS:2019:3271](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB2019, 952

MK ABRS, 25-09-2019, 201808328/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Bronckhorst.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1

PLANSCHADE. PLANVERGELIJKING. TUSSENGEBIED. UITZICHT. In de planvergelijking is van belang hetgeen maximaal op grond van het oude planologische regime kon worden gerealiseerd, ongeacht of verwezenlijking heeft plaatsgevonden. In deze maatstaf ligt besloten dat de planologische mogelijkheden van het tussengebied bij de planvergelijking moeten worden betrokken, indien deze, zoals in deze zaak, doorslaggevend zijn voor het antwoord op de vraag of het uitzicht vanaf perceel van de eigenaren ten gevolge van het nieuwe bestemmingsplan extra wordt beperkt. De StAB heeft dan ook terecht bij de beoordeling van de schadefactor uitzicht betrokken dat in het tussengebied een hoogstamboogaard met bomen tot ongeveer 7 m hoog planologisch is toegestaan en afscheidingen van maximaal 3 m hoog kunnen worden opgericht.

[ECLI:NL:RVS:2019:3246](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB2019, 953

MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 10-09-2019 (publ. 24-09-2019), BRE 18/6603 NATUUR

college van gedeputeerde staten van de provincie Zeeland, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:69a

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7, 2.8

NATUURBESCHERMING. Vergunning voor het recht om als belangengroepering voor sportvisserijorganisaties vergunningen aan individuele personen uit te schrijven voor het spitten van zeeaas op de slikken in het Natura 2000-gebied Oosterschelde. In dit geval is sprake van een project. De activiteit zeeaasspitten kan significante gevolgen hebben voor een Natura 2000-gebied. Verwijzing naar ABRS 29-05-2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1604](#).

In dit geval heeft verweerder niet deugdelijk gemotiveerd waarom het onderhavige project gezien kan worden als een voortzetting van een eerder project, waarvoor een passende beoordeling is gemaakt. Evenmin kan gesteld worden dat een nieuwe passende beoordeling redelijkerwijs geen nieuwe gegevens en inzichten kan opleveren over de significante gevolgen van dit project. De vergunning is verleend in strijd met artikel 2.8, derde lid, van de

Wnb. Niettemin geen vernietiging omdat niet is voldaan aan het relativiteitsvereiste.

[ECLI:NL:RBZWB:2019:4056](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rbzwb/2019/4056)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB2019, 954

MK CRvB, 19-09-2019, 17/3616 AOW, 17/3678 AOW

Raad van bestuur van de SvB.

AOW 1 lid 3

AOW. DUURZAAM GESCHEIDEN LEVEN. I.c. geen sprake van duurzaam gescheiden leven.

Raad: 4.4. De Raad is met de rechtbank en de SvB van oordeel dat uit de van belang zijnde feiten en omstandigheden niet blijkt dat bij appellanten op 1 september 2015 sprake is van duurzaam gescheiden leven. De Raad gaat hierbij van het volgende uit. Appellant, op dat moment woonachtig in een huurwoning in Frankrijk, heeft op 25 juni 2015 het volgende verklaard. Als hij in Nederland is, verblijft hij in de recreatiewoning in [plaatsnaam] die gezamenlijk eigendom van appellanten is. Hij verblijft daar dan alleen. Hij heeft met appellante ongeveer drie keer per jaar contact en zo nu en dan gaan zij samen op vakantie. De woning in Frankrijk die van hem en appellante was, is verkocht, waarna hij iets tijdelijks is gaan huren in Frankrijk. Appellante heeft geholpen met de verhuizing. Appellante heeft op 13 augustus 2015 tegenover de SvB een reactie op de verklaring van appellant gegeven. Zij verklaarde nooit in Frankrijk te hebben gewoond, maar daar wel meerdere periodes te zijn geweest. Over de gezamenlijke vakantie verklaarde zij dat dit eenmaal per jaar is. De Raad is niet gebleken dat appellanten niet aan deze verklaringen kunnen worden gehouden. Verder is de Raad op basis van de gedingstukken en het verhandelde ter zitting gebleken dat de verhuizing van appellant na de verkoop van de gezamenlijke woning van appellanten in Frankrijk in februari 2015 plaatsvond en dat appellant de financiële lasten draagt van de recreatiewoning in [plaatsnaam]. Gezien al deze feiten en omstandigheden kan ten tijde hier van belang niet worden gezegd dat bij appellanten sprake was van een gewilde verbreking van de echtelijke samenleving. Nu appellanten op 1 september 2015 geen recht hadden op een ouderdomspensioen voor een ongehuwde pensioengerechtigde, was de SvB gehouden dit ouderdomspensioen te herzien naar dat voor een gehuwde pensioengerechtigde.

[ECLI:NL:CRVB:2019:3018](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/crvb/2019/3018)

JnB2019, 955

MK CRvB, 19-09-2019, 18/165 AOW, 18/168 AOW, 18/6055 PW

Raad van bestuur van de SvB.

AOW 1 lid 3

PW 3 lid 2

AOW. DUURZAAM GESCEIDEN LEVEN. De onderzoeksbevindingen bieden een toereikende grondslag voor het standpunt van de Svb dat betrokkenen vanaf februari 2017 niet (langer) duurzaam gescheiden leefden.

Raad: 4.4. Anders dan de rechtbank heeft geoordeeld, bieden de onderzoeksbevindingen een toereikende grondslag voor het standpunt van de Svb dat betrokkenen vanaf februari 2017 niet (langer) duurzaam gescheiden leefden. De Svb heeft daarbij doorslaggevende betekenis kunnen toekennen aan de door betrokkene 1 tijdens het huisbezoek afgelegde verklaring, zoals die zijn weerslag heeft gevonden in het formulier. Zo heeft betrokkene 1 op de vraag of zij en betrokkene 2 nog samen tijd met elkaar doorbrengen geantwoord dat zij dagelijks contact hebben, dat zij dan samen koffie drinken, dat zij vanwege de gezondheid van betrokkene 2 in 2015 naast elkaar zijn gaan wonen en dat zij zo een oogje in het zeil kan houden. Betrokkene 1 heeft verder verklaard dat zij een sleutel van de woning van betrokkene 2 heeft en dat de computer van betrokkene 2 in haar woning staat omdat de snoeren teveel prikkels bij betrokkene 2 kunnen veroorzaken, maar dat betrokkene 2 zelden tot nooit gebruik maakt van de computer. Ook heeft betrokkene 1 verklaard dat zij betrokkene 2 elke vrijdagavond begeleidt naar een inloop van de kerk waar zij beiden voor een kleine bijdrage kunnen eten. Betrokkenen ontvangen samen hun kinderen en kleinkinderen op het adres van betrokkene 2. Op de vraag of betrokkenen voor elkaar zorgen heeft betrokkene 1 bevestigend geantwoord en verklaard dat zij een oogje in het zeil houdt en toezicht houdt op de gezondheid van betrokkene 2. Uit deze feiten en omstandigheden blijkt dat niet meer sprake was van een gewilde verbreking van de echtelijke samenleving, waardoor ieder afzonderlijk zijn eigen leven leidt als ware hij niet met de ander gehuwd en deze toestand door ten minste één van hen als bestendig is bedoeld. [...]

[ECLI:NL:CRVB:2019:3019](https://www.ecli.nl/crvb/2019/3019)

JnB2019, 956

MK CRvB, 19-09-2019, 17/6299 AOW

Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank Svb.

AOW 1 lid 3

AOW. DUURZAAM GESCEIDEN LEVEN. I.c. is de rechtbank op goede gronden tot het oordeel gekomen dat in de situatie van appellant geen sprake is van duurzaam gescheiden leven.

Raad: 4.2. De rechtbank is in de aangevallen uitspraak op goede gronden tot het oordeel gekomen dat in de situatie van appellant geen sprake is van duurzaam gescheiden leven. De Raad onderschrijft het oordeel van de rechtbank over de gronden waarop dat oordeel berust en verwijst daarnaar. Wat appellant in hoger beroep heeft aangevoerd en wat in essentie een herhaling vormt van wat appellant in beroep heeft aangevoerd, biedt geen aanknopingspunten om tot een ander oordeel te komen. Ook de Raad hecht er belang aan dat appellant op het formulier over zijn woon- en leefsituatie op 8 januari 2016 heeft verklaard dat hij eenmaal per jaar met zijn echtgenote op vakantie gaat, dat zij gezamenlijke activiteiten ondernemen, dat appellant € 700,- per maand in het levensonderhoud van zijn echtgenote bijdraagt en dat zij een sleutel van elkaars woning hebben. De Raad is niet gebleken dat appellant niet aan deze verklaring kan worden

gehouden. Verder blijkt uit wat appellant op 26 augustus 2016 en 23 september 2016 heeft verklaard, dat hij en zijn echtgenote elkaar regelmatig zien ondanks het feit dat de echtgenote een groot deel van het jaar in Amerika verblijft en appellant daar minder vaak komt. Als appellant en zijn echtgenote beiden in Amerika zijn, treffen zij elkaar twee tot drie keer per week en dineren zij één tot twee keer per week samen. Verder hebben appellant en zijn echtgenote met een wisselende frequentie telefonisch contact, soms vier keer per dag en soms dagen achtereen niet. Volgens appellant gaat het deels ook om zakelijke contacten, maar hij heeft niet op controleerbare wijze inzicht in het te maken onderscheid gegeven. Appellant gebruikt de sleutel van de woning van zijn echtgenote in Nederland om daar de post op te halen en te beoordelen of er dringende zaken bij zitten. Gezien al deze feiten en omstandigheden kan niet worden gezegd dat bij appellant sprake was van een gewilde verbreking van de echtelijke samenleving.

[ECLI:NL:CRVB:2019:3017](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Kampeerverordening

JnB2019, 957

ABRS, 25-09-2019, 201901861/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Veere, verweerder.

Dienstenrichtlijn 11

Dienstenwet 33

Kampeerverordening 2015 1, 2, 7, 12

KAMPEERVERORDENING. DIENSTENWET. In deze zaak gaat het om het door middel van het wijzigen van de tenaamstelling verlenen van een kampeervergunning voor onbepaalde tijd. De situatie in deze zaak is vergelijkbaar met de situatie in de uitspraak van de Afdeling van 16 maart 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:902](#). In die uitspraak ging het om kampeerontheffingen die op grond van overgangsrecht werden geacht voor onbepaalde tijd te zijn verleend. Voor zover het gaat om de verenigbaarheid met de Dienstenwet, is dat geen relevant verschil. In beide gevallen hebben de betrokkenen een vergunning of ontheffing verkregen die voor onbepaalde tijd geldig is, terwijl voor die vergunningen en ontheffingen een quotum geldt. In lijn met de uitspraak van 16 maart 2018 is de Afdeling dan ook van oordeel dat het college in strijd met artikel 33, eerste lid, onder b, van de Dienstenwet heeft gehandeld door de aan [verzoeker A] verleende kampeervergunning voor onbepaalde tijd op naam van [verzoeker B] te stellen.

[ECLI:NL:RVS:2019:3249](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet beheer rijkswaterstaatswerken

JnB2019, 958

MK Rechtbank Noord-Holland, 17-09-2019 (publ. 25-09-2019), HAA 18/2075

minister van Infrastructuur en Waterstaat, verweerder.

Dienstenrichtlijn 4, 10

Wet beheer rijkswaterstaatswerken (Wbr) 2

WET BEHEER RIJKSWATERSTAATSWERKEN. DIENSTENRICHTLIJN.

Einduitspraak na tussenuitspraak van 14-12-2018,

[ECLI:NL:RBNHO:2018:11252](#). Vergunning voor zestal oplaadpalen voor elektrische motorvoertuigen (e-laadpunt) op verzorgingsplaats als aanvullende voorziening verleend in strijd met de Dienstenrichtlijn. Alleen houders van een basisvoorziening kunnen een e-laadpunt als aanvullende voorziening aanvragen. Het in het vergunningstelsel gemaakte onderscheid tussen houders van vergunningen van basisvoorzieningen (niet zijnde een e-laadpunt) en degenen die geen houder zijn van dergelijke vergunningen is kennelijk ingegeven door de verkeersveiligheid. De rechtbank is gebleken dat die verkeersveiligheid ook kan worden bereikt met maatregelen die minder ingrijpen op de mededingingsmogelijkheden van gegadigden die geen houder zijn van een vergunning voor een basisvoorziening. Voornoemd onderscheid is derhalve in strijd met artikel 10, tweede lid, onder c, van de Dienstenrichtlijn.

[ECLI:NL:RBNHO:2019:7999](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB2019, 959

Rechtbank Den Haag, 09-09-2019 (publ. 23-09-2019), NL19.19486 en

NL19.19489

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30a lid 1 a

ASIEL. Statushouders in Griekenland. Ouders met zwaar gehandicapt kind. Bijzonder kwetsbaar.

6. Ter zitting heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat eisers niet als bijzonder kwetsbaar in de zin van het arrest Ibrahim [[ECLI:EU:C:2019:219](#)] kunnen worden aangemerkt. Daartoe is van belang dat het in deze zaak gaat om een tweoudergezin, waarbij de moeder voor de kinderen zou kunnen zorgen en de vader zou kunnen werken. Verder is niet gebleken dat eisers zorg nodig hebben en dat die zorg, als die al nodig zou zijn, niet in Griekenland aanwezig is. Het is aan eisers om hun rechten als statushouders in Griekenland te effectueren. Statushouders zijn in Griekenland niet slechter af dan in

Nederland. Er zijn mogelijkheden om voorzieningen te krijgen, zoals blijkt uit het rapport over Griekenland van de Asylum Information Database.

7. De rechtbank is van oordeel dat verweerder in het bestreden besluit niet deugdelijk heeft gemotiveerd dat de situatie van eisers in vele (relevante) opzichten verschilt van de casus in de voornoemde uitspraak van de Afdeling [van 15 juli 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:2385](#)]. Dat het bij eisers gaat om 'een gezin' is niet doorslaggevend voor de conclusie dat daarom van zeer verregaande materiële deprivatie geen sprake kan zijn. De rechtbank weegt daarbij mee dat [KIND 1] meervoudig gehandicapt is en de zorg voor hem zwaar is, zeker als één van de ouders niet kan helpen omdat hij of zij moet werken. Verder heeft verweerder zich niet uitgelaten over de gestelde psychische problematiek van de moeder en hoezeer dit invloed heeft op de verzorging van [KIND 1]. De rechtbank acht ook hetgeen verweerder ter zitting in aanvulling op het bestreden besluit heeft aangevoerd onvoldoende voor het oordeel dat eisers niet als bijzonder kwetsbaar aangemerkt kunnen worden. Verweerder zal in het nieuw te nemen besluit moeten ingaan op de stukken die zijn ingediend ten aanzien van de medische situatie van de (zwaar gehandicapte) zoon van eisers en nader moeten motiveren waarom eisers bij terugkeer naar Griekenland niet, buiten hun eigen wil en keuzes om, zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie.

8. Het voorgaande leidt tot de conclusie dat de bestreden besluiten onvoldoende zijn gemotiveerd.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:10007](#)

JnB2019, 960

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 12-09-2019 (publ. 24-09-2019), AWB 18/8639

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 2

ASIEL. Nareis. Aan eisers is negen dagen voor de zitting een mvv verleend op grond van artikel 8 EVRM. De rechtbank is van oordeel dat eisers geen procesbelang meer hebben bij een inhoudelijke beoordeling van hun beroep tegen de afwijzing van de aanvraag voor een mvv nareis. De aan eisers verleende mvv op grond van 8 EVRM geeft hen dezelfde rechten als een mvv in het kader van nareis, namelijk toegang tot Nederland voor verblijf van meer dan 90 dagen. Dat de verleende mvv kan leiden tot ambtshalve verlening van een reguliere vergunning ipv een afgeleide asielvergunning leidt niet tot het oordeel dat eisers met deze procedure in een materieel gunstigere positie kunnen geraken. In beide gevallen is namelijk sprake van een afhankelijke verblijfsvergunning ten behoeve van gezinshereniging met de in Nederland woonachtige referent. Voor zover eisers menen dat een asielvergunning een sterker recht oplevert, bestaat de mogelijkheid om na aankomst in Nederland daartoe stekkende aanvraag in te dienen.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:9541](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2019, 961

MK ABRS, 25-09-2019, 201809965/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2004/38/EG 1, 2, 3, 5, 6, 7, 14, 15

Vw 2000 1, 8, 50, 59, 61, 62, 63, 72, 106, 112

Vb 2000 8.7, 8.8, 8.11, 8.12, 8.16

VERBLIJFSRICHTLIJN. Prejudiciële vragen. In deze verwijzingsuitspraak is de vraag aan de orde of een burger van de Unie zich kan beroepen op artikel 5 en artikel 6 van de Verblijfsrichtlijn om het grondgebied van een gastland binnen te komen en op dat grondgebied te blijven kort nadat deze burger gevolg heeft gegeven aan een door dat gastland genomen besluit tot verwijdering als bedoeld in artikel 15 van deze richtlijn.

1. In deze verwijzingsuitspraak is de vraag aan de orde of een burger van de Unie zich kan beroepen op artikel 5 en artikel 6 van Richtlijn 2004/38/EG (PB 2004 L 158, met rectificatie in PB 2004 L 229, PB 2007 L 204, PB 2018 L 94 en PB 2019 L34; hierna: de Verblijfsrichtlijn) om het grondgebied van een gastland binnen te komen en op dat grondgebied te blijven kort nadat deze burger gevolg heeft gegeven aan een door dat gastland genomen besluit tot verwijdering als bedoeld in artikel 15 van deze richtlijn. [...]

12. Omdat voor de beoordeling van de grief van de vreemdeling een uitleg van artikel 15 van de Verblijfsrichtlijn nodig is, ziet de Afdeling zich genoodzaakt het Hof de volgende vragen voor te leggen:

Vraag 1:

Moet artikel 15 lid 1, van Richtlijn 2004/38/EG aldus worden uitgelegd dat aan een op grond van deze bepaling genomen besluit tot verwijdering van een burger van de Unie van het grondgebied van het gastland is voldaan en dit besluit geen rechtsgevolgen meer sorteert zodra deze burger van de Unie binnen de in dat besluit gestelde termijn voor vrijwillig vertrek het grondgebied van dat gastland aantoonbaar heeft verlaten?

Vraag 2:

Indien vraag 1 bevestigend moet worden beantwoord, heeft deze burger van de Unie bij een onmiddellijke terugkeer naar het gastland het in artikel 6 lid 1, van Richtlijn 2004/38/EG bedoelde recht van verblijf van maximaal drie maanden of mag het gastland een nieuw besluit tot verwijdering nemen om te voorkomen dat de burger van de Unie het gastland telkens voor een korte periode binnenkomt?

Vraag 3:

Indien vraag 1 ontkennend moet worden beantwoord, moet deze burger van de Unie in dat geval dan voor een bepaalde termijn buiten het grondgebied van het gastland verblijven en hoe lang is die termijn?

[ECLI:NL:RVS:2019:3262](#)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)